

URZĄD MORSKI W SZCZECINIE

Pl. Stefana Batorego 4, 70-207 Szczecin

tel.: +48 91 4342474, fax: +48 91 4344656, e-mail: sekretariat@ums.gov.pl

Znak: OW.5220.9.21.AZ(1)

Szczecin, dnia 18 listopada 2021 r.

OBWIESZCZENIE

Dyrektor Urzędu Morskiego w Szczecinie, który zgodnie z *art. 27a ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, z późn. zm.)* sprawuje nadzór nad obszarem Natura 2000 „**Zatoka Pomorska**” (PLB990003) informuje o fakcie sporządzenia tymczasowych celów ochrony dla gatunków i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony w ww. obszarze Natura 2000, a także o możliwości zapoznania się z rzezonym projektem, możliwości zgłaszania uwag i propozycji względem tych celów. Opracowanie tymczasowych celów ochrony dla przedmiotów ochrony wynika z konieczności zapewnienia warunków utrzymania i odtworzenia ich właściwego stanu ochrony. Cele te, po ich przyjęciu, powinny być brane pod uwagę przez sprawującego nadzór nad tym obszarem Natura 2000 i przez organy ochrony środowiska i przyrody oraz w trakcie prowadzenia ocen wpływu programów i przedsięwzięć na obszar Natura 2000.

Wykaz celów ochrony dla przedmiotów ochrony w obszarze Natura 2000 „*Zatoka Pomorska*” (PLB990003) stanowi załącznik do niniejszego obwieszczenia.

Uwagi i propozycje zapisów odnośnie celów ochrony można składać w terminie do dnia 10 grudnia 2021 r.:

- w formie pisemnej na adres: Urząd Morski w Szczecinie, pl. Stefana Batorego 4, 70-207 Szczecin;
- elektronicznie z pośrednictwem Platforma Usług Administracji Publicznej ePUAP;
- za pomocą środków komunikacji elektronicznej bez konieczności opatrywania ich bezpiecznym podpisem elektronicznym, o którym mowa w *ustawie z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1797)* na adres e-mail: sekretariat@ums.gov.pl,

z podaniem tytułu wiadomości: „*Zatoka Pomorska (PLB990003) - cele ochrony*”.

Uwagi i wnioski złożone po upływie wskazanego terminu mogą pozostać bez rozpatrzenia. Organem właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków jest Dyrektor Urzędu Morskiego w Szczecinie.

Jednocześnie informuję, że odpowiedzi na wszystkie nadesłane uwagi i wnioski udzielone zostaną w formie obwieszczenia Dyrektora Urzędu Morskiego w Szczecinie, dlatego też nie będą udzielane żadne inne indywidualne odpowiedzi w formie pisemnej.

Wojciech Zdanowicz

Dyrektor Urzędu Morskiego w Szczecinie

/podpisano kwalifikowalnym podpisem elektronicznym/

**TYMCZASOWE CELE OCHRONY DLA GATUNKÓW I ICH SIEDLISK, BĘDĄCYCH
PRZEDMIOTAMI OCHRONY OBSZARU NATURA 2000 „ZATOKA POMORSKA”
(PLB990003), WYNIKAJĄCE Z WARUNKÓW UTRZYMANIA LUB ODTWORZENIA
WŁAŚCIWEGO STANU OCHRONY**

Gatunek	Typ populacji	Parametr/ wskaźnik stanu ochrony	Cel ochrony	Uwagi
A200 Alka zwyczajna <i>Alca torda</i>	c	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji migrującej poziomie przynajmniej 570 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 576 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 1500 - 2500 os. Zgodnie Trendami liczebności ptaków w Polsce (2018, GIOŚ, Chylarecki P., Chodkiewicz T. i in.) liczebność krajowa wynosi 1031 os. Zgodnie z Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa alki w okresie przelotów i zimowania obecnie wynosi 500 - 1600 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływ na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie wpływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków).

				Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowiskach oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonym stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiew piaszkołaz <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). Alkę obserwuje się liczniej na otwartym akwenu niż w strefie wód przybrzeżnych. Na Bałtyku gatunek ten najczęściej przebywa na wodach o głębokościach 10 - 50 m i tylko wyjątkowo bywa licznie obserwowany blisko wybrzeża, choć zazwyczaj są to osobniki przelatujące. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.

	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 5 osobników.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 8 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 200 - 500 os. Zgodnie z Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa alki zwyczajnej wynosi 500 - 1600 osobników, w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (0,005% populacji krajowej) to 2 os. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednią otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z łądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowy gatunku w sieci. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiew piaszkołaz <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). Alkę obserwuje się liczniej na otwartym akwenu niż w strefie wód przybrzeżnych. Na Bałtyku gatunek ten najczęściej przebywa na wodach o głębokościach 10–50 m i tylko wyjątkowo bywa licznie obserwowany blisko wybrzeża, choć zazwyczaj są

			niepogorszonym stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	to osobniki przelatujące. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A202 Nurnik <i>Cepphus grylle</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 2 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 2 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 3975 os. Zgodnie z Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa nurnika wynosi 20 - 200 osobników w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (2% populacji krajowej) to 1 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej),

				– ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec znacznym wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). Zimuje na płytkich wodach przybrzeżnych, zwykle blisko łęgowskich, czasem w pobliżu portów rybackich. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskich (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin

				i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A064 Lodówka <i>Clangula hyemalis</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 33200 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność: 63600 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 60 os. Zgodnie Trendami liczebności ptaków w Polsce (2018, GIOŚ, Chylarecki P., Chodkiewicz T. i in.) wynosi populacja krajowa 3800 do 18600 os. Biuletyn Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa lodówki wynosi 220691 - 528075 osobników, w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (15% populacji krajowej) to 33200 osobników. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest

			ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przylów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce pojawia się licznie na Bałtyku podczas przelotów i zimą (od końca września do początku maja), będąc najliczniejszą kaczka morską; zdecydowana większość osobników przebywa na pełnym morzu, w głąb kraju zalatuje bardzo nielicznie. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza

				terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A002 Nur czarnoszyi <i>Gavia arcitica</i>	c	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji migrującej na poziomie przynajmniej 100 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 167 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 500 os. Zgodnie Trendami liczebności ptaków w Polsce (2018, GIOŚ, Chylarecki P., Chodkiewicz T. i in.) populacja krajowa wynosi 7 do 120 os. Biuletyn Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) - zgodnie z tym raportem populacja krajowa wędrowna i zimująca obecnie wynosi 180 - 420 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednią otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowiskach oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiew piaszkołaz <i>Mya arenaria</i> ,

		żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce spotykany też regularnie na przelotach głównie na wybrzeżach Bałtyku, uznany za nielicznie występującego. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 160 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 167 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 1875 os. Zgodnie Trendami liczebności ptaków w Polsce (2018, GIOŚ, Chylarecki P., Chodkiewicz T. i in.) wynosi 7 do 120 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (GIOŚ) populacja krajowa nura czarnoszyjczyka wynosi 180 - 420 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (0,005% populacji krajowej) to 1 os.

				Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednia otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej w stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce spotykany też regularnie na przelotach głównie na wybrzeżach Bałtyku, uznany za nielicznie występującego. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska)

				spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areał na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A002 Nur rdzawoszyi <i>Gavia stellata</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 35 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 35 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 900 - 1500 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa nura rdzawoszyiego wynosi 160 - 590 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (0,005% populacji krajowej) to 1 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływ na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb

				w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce pojawia się nielicznie, ale regularnie na przelotach u wybrzeży Bałtyku (marzec–kwiecień i wrzesień–grudzień), głównie w małych grupach. Bardzo nieliczne osobniki zimują. Pojedyncze nury widuje się czasem w głębi łądu. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji

				o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
	c	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji migrującej na poziomie przynajmniej 30 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 30 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 500 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z łądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie wpływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowiskach oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w niepogorszonej	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiew piaszkołaz <i>Mya arenaria</i> , rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i> , omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce pojawia się nielicznie, ale regularnie na przelotach u wybrzeży Bałtyku (marzec–kwiecień i wrzesień–grudzień), głównie w małych grupach. Bardzo nieliczne osobniki zimują. Pojedyncze nury widuje się czasem w głębi łądu.

			stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areał na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A066 Uhla <i>Melanitta fusca</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 2154 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 43800 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 250 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa uhli wynosi 107700 - 243100 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (2% populacji krajowej) to 2154 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności

				gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej w stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszkołaz <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce liczna na przelotach i zimą na wybrzeżu, regularnie pojawiająca się w głębi lądu. Jednak na zimowiskach zdecydowana większość ptaków przebywa na morzu, z dala od brzegu. Jest drugą co do liczebności (po łodówce) kaczka morską zimującą w polskiej strefie Bałtyku. Zimuje w październiku-kwietniu. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej.

				Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A065 Markaczka <i>Melanitta nigra</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji migrującej na poziomie przynajmniej 1380 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność: 37500 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 200 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa markaczki wynosi 9200 - 28900 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (15% populacji krajowej) to 1380 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgówiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych przeprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu,

			ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przylów w sieci rybackiej może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków).
	Stan siedlisk	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małżew piaszczysty <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercowka <i>Cardium glaucum</i>). Na polskim wybrzeżu zimuje licznie i regularnie od października do kwietnia. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji łąk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
c	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji migrującej na poziomie przynajmniej 2000 osobników.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 255100 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 2000 - 5000 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z:

				– różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednia otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z łądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowy gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami

				ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A069 Szlachar <i>Mergus serrator</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 3000 osobników.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 2968 os. Zgodnie z SDF liczebność podaje 3000 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa szlachara wynosi 1000 - 6700 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków).

				Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowiskach oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczysty <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). Na polskim wybrzeżu zimuje licznie i regularnie od października do kwietnia. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskich (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji łąk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A007 Perkoz rogaty <i>Podiceps auritus</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie przynajmniej 100 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 667 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 100 - 200 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa perkoza rogatego wynosi 170 - 510 os.

			Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w łęgowskich poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z lądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowy gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na łęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej w stanie (FV) z uwzględnieniem naturalnych procesów. Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). Polsce najłatwiej te perkozy spotkać w trakcie przelotów wiosennych. Rzadziej te ptaki można zaobserwować jesienią, sporadycznie zimą. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji

				na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areał na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A005 Perkoz dwuczuby <i>Podiceps cristatus</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie min. 1800 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność 1838 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 4180 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa perkoza dwuczubego wynosi 3200 - 7900 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (0,005% populacji krajowej) to 16 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływ na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgowiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednio w otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z łądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż

			z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowu gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populację gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgowskich oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska Utrzymanie stabilnej powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową (np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małgiek piaszczystych <i>Mya arenaria</i>, rogowiec bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce nieliczny ptak lęgowy. Jest równomiernie rozpowszechniony w całej Polsce, z wyjątkiem gór. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskim (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymywaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów

				do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
A006 Perkoz rdzawoszyi <i>Podiceps grisegea</i>	w	Stan populacji	Utrzymanie stanu populacji zimującej na poziomie min. 90 os.	Dokumentacji do projektu planu ochrony (2012 r., Guentzel S, Ławicki Ł., Wysocki D.) podaje liczebność: 91 os. Zgodnie z SDF liczebność wynosi 200 -500 os. Biuletynem Monitoringu Przyrody Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013 - 2018: stan, zmiany, zagrożenia 20, 2019/2 (IOŚ) populacja krajowa perkoza rdzawoszyiego wynosi 60 - 240 os., w związku z czym, minimalna ilość osobników do utrzymania gatunku jako przedmiotu ochrony (15% populacji krajowej) to 9 os. Różnice w stanie liczebności osobników podanych w ww. dokumentach wynikają m.in. z: – różnych lat badań w ramach, których pozyskiwano dane i związanych z tym zmian sezonowych (m.in. różnice warunków pogodowych w poszczególnych latach badań, np. temperatury powietrza, stopnia zalodowacenia i występowania pokrywy śnieżnej), – ogólnych tendencji związanych ze spadkami liczebności gatunku spowodowanych przez stopniowo postępujące zmiany klimatyczne, które mają wpływa na zmianę obszarów zimowania i migracji gatunku, – spadkiem liczebności gatunku w lęgówiskach poza granicach obszaru Natura 2000, co ma odzwierciedlenie w późniejszym występowaniu populacji danego gatunku w tym obszarze Natura 2000, – różnic w sposobie i metodzie prowadzenia badań (różne dane uzyskuje się z badań prowadzonych bezpośrednią otwartym akwenu i przy obserwacjach prowadzonych z łądu, a różne dane otrzymane będą z badań rzeczywistych poprowadzonych w terenie niż z danych szacunkowych, – ubożeniem bazy pokarmowej (spadek liczebności ryb w Morzu Bałtyckim), – przyłowie gatunku w sieci. Istotnymi i głównym z działań dla ochrony gatunku jest ograniczenie jego śmiertelności w sieciach rybackich, ograniczenie spływu zanieczyszczeń do akwenu, ograniczenie uprawiania sportów wodnych w miejscach stałych koncentracji. Przyłów w sieci rybackie może być również czynnikiem powodującym znaczący negatywny wpływ na populacje gatunku (np. lokalizacje skrzelowych sieci stawnych w miejscach koncentracji ptaków). Stan populacji migrującej jest zależny od wielu czynników naturalnych i antropogenicznych na lęgówiskach oraz na trasach migracji położonych poza obszarami Natura 2000 i terytorium Polski w związku z czym liczebność może ulec wahaniom.
		Stan siedliska	Utrzymanie stabilnej	Siedlisko występowania gatunku obejmuje dużą powierzchnię akwenu, z bogatą bazą żerowiskową

			powierzchni dogodnych żerowisk oraz miejsc odpoczynku na poziomie obecnym (nie mniejszym niż 14538 ha i w nie pogorszonej formie) z uwzględnieniem naturalnych procesów.	(np. duże zagęszczenie makrozoobentosu, głównie czterech gatunków małży: małżew piaszczysty <i>Mya arenaria</i>, małżew bałtycki <i>Macoma baltica</i>, omulek <i>Mytilus edulis</i> i sercówka <i>Cardium glaucum</i>). W Polsce nieliczny, lokalnie średnio liczny gatunek lęgowy, niektóre osobniki również zimują. Siedlisko to spełnia kryteria dla odpowiednio dobrego do długoterminowego przetrwania gatunku. Stan siedliska oceniono jako FV co oznacza, że wielkość siedliska gatunku jest wystarczająco duża, a jego jakość odpowiednio dobra dla długoterminowego przetrwania gatunku, brak jest istotnych negatywnych oddziaływań i nie przewiduje się większych zagrożeń w przyszłości, nie obserwuje się negatywnych zmian w populacji i siedlisku. Zachowanie gatunku w perspektywie 10-20 lat jest niemal pewne. Istnieją jednak potencjalne oddziaływania, które w przyszłości mogą powodować istotne negatywne zmiany zagrażające stanowi siedliska tego gatunku, z uwag np. na wzrost antropopresji na obszarach morskich (w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska) spowodowany m.in. zwiększeniem ruchu jednostek pływających, realizacją przedsięwzięć związanych z utrzymaniem i budową konstrukcji służących pozyskiwaniu i gromadzeniu energii oraz wydobywaniu węglowodorów, i innej infrastruktury liniowej. Zagrożenia te powodują zakłócenie drożności tras wędrówek, nadmierny hałas, wibracje. Ponadto w wodach morskich następuje wzrost koncentracji zawieszin i szkodliwych substancji chemicznych dostających się do akwenu np. z sąsiadujących z nim obszarów lądowych, zwiększania eutrofizacji i zanieczyszczenia substancjami ropopochodnymi. Zauważalne jest również zmniejszenie stężenia tlenu czyli zachodzenia zmian fizykochemicznych w wodach morskich. Wszystkie wymienione oddziaływania mogą zagrażać dla ekologicznej funkcji tarlisk i przeżywalności wczesnych stadiów rozwojowych ryb (ikry i larw) gatunków komercyjnych i występowaniu fauny dennej (bentosu) stanowiących bazę pokarmową awifauny. Ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000, zaś jego areal na podstawie ww. materiałów i informacji o akwenu nr POM.12.0 (o funkcji ochrona środowiska i przyrody) wydzielonym w planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w skali 1:200 000 (Dz. U. z 2021 r. poz. 935), zaś ocenę siedliska wyznaczono na podstawie materiałów do projektu planu ochrony dla tego obszaru Natura 2000.
--	--	--	---	---